Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Австро-Угорщина і Італія. — Положене в Мароко. — Президент Рузвельт про Австро-Угорщину.

В найблизшім часі — як доносять з Риму — прибуде там італіяньский амбасадор у Відни кн. Аварна, аби відбути з президентом міністрів Титтонім конференцию в справі наміреного з'їзду его з австрийским міністром справ заграничних бар. Еренталем. В римских політичних кругах висказують з притиском бажане, аби той з'їзд відбув ся в самім Римі, а то длятого, аби в той спосіб відобрати ворогам потрійного союза всяку нагоду до висказуваня сумнівів що-до тривкости того союза. Corriere della sera підносить в політичній статі з жалем, що доси не звістно нічого о тім, коли і де має відбути ся той з'їзд. Публична гадка в Італії домагає ся, аби той з'їзд відбув ся в Римі, а не виключена річ, що італіяньске правительство зажадає того виразно від правительства австро-угорского. Поважно також числять ся в Римі з тим, що коли би із сторони Австро-Угорщини хотіли оминути офіцияльного з'їзду, то сам з'їзд цілком не відбувсь би.

З Танґера доносять до Льондона: Розійшла ся непокояча поголоска, що племя Рамна, одно з наймогутнійших в околици Мараккеша займило то місто без проливу крови і повідомило султана, що наміряє держати Мараккеш, так довго в своїй власти, доки всі жаданя племени не будуть виповнені. Европейцям дано 14 днів реченця для покиненя міста і забезпечено їм свободну дорогу під ослоною супроводу аж до границі. Племя Рамна домагає ся, аби відкликано уоружену варту міст і аби слідство против осіб, увязнених за убите дра Мошампа, було ведене в Мараккеши. Дальше не хоче племя признати Бенґаліого, бувшого ґубернатора Танґера, пашою в Мараккеши, грозячи, що коли би він виїхав з міста Сафі, де тепер перебуває, то всі племена станутъ против него з оружием в руці.

Віденьский Männergesangverein, який недавно тому так сьвітло відбув прогульку до Берлина і своїми продукциями очарував німецку столицю та удостоїв ся великої похвали від цісаря Вільгельма, концертуючи перед цісарскою родиною, — находить ся тепер в Америці. Єсть то може найбільша співацка прогулька, яку до тепер підпринято. Всівши у Фіюмі до окремого корабля, співаки зі своїми родинами поплили за Атлянтик в числі до 1.000 осіб. По концертах в Новім Йорці, Віденці поїхали дня 6 мая двома окремими поїздами до Вашінґтона, де їх приняв президент Союзних Держав в „білій палаті" своєї резиденциї. Концертом Віденців — який обнимав всего 4 пісні, — був президент Рузвельт одушевлений і по нім мав ось яку розмову зі справоздавцем N. W. Tagblatt-у. Від давна — сказав президент Рузвельт — я почитав як найсердечнійше вашого Цісаря, і як цілий сьвіт, так і я бажаю, щоби таке довге житє, як тілько можливе, стало его уділом. Бо він єсть одною з запорук мира а я, що до моєї особи, уважаю підпиране змагань всіх до удержаня мира моїм найвисшим змаганем. Заміт, що Німеччина і Австро-Угорщина єсть одним горшком, не збаламутить мене. Я знаю устрій Австро-Угорщини і її національне питанє як найдокладнійше і подивляю її адміністрацию, яка особливо що до Босни і Герцеґовини випала як найсьвітлійше і вповні взірцево. На запит, чи знає Відень, відповів президент Рузвельт, що був вже два рази у Відни, в послідне в 1890 році і дуже полюбив то гарне місто. Однак відвідати его знов буде єму на жаль на довго неможливо. Кажете, пане — замітив до справоздавця — що коли би я явив ся у Відни, там звеличано би мене як найгероїчнійшого апостола мира — будьте пересьвідчені, що то для мене найбільшим комплїментом і за сю ціну варта би справді поі-

8)

Зрадниця.

(Оповідане — Льот. Бренкендорфа).

(Дальше).

Лукія зблідла нараз і то спонукало Кльода, що він на тім журливім питаню урвав. Але она з прозорою міною зачала домагати ся:

— А вжеж — можеш мені все сказати! Він був між заговірниками, правда? І его убили?

Єго то здивувало, що она так зараз о тій крайности могла подумати. Він же був кріпко переконаний, що она любить его брата, і побоював ся, що у неї на саму гадку, що Анатолеви могло стати ся щось злого, вибухне розпука в цілою силою.

— Ні — відповів він пиняво — не убили, лиш зловили. Але не знаю, що з того лїпше, бо его поставлять з его товаришами перед военний суд. А після того всего, що я міг довідати ся, постановила директория сим разом строго карати.

— Отже ти гадаєш, що военний суд засудить его на смерть?

Кльод споглядав сумно перед себе в землю.

— Єго зловили з оружием в руці і кажуть, що він був одним з проводирів тої товпи. Лиш якесь чудо могло би его виратувати.

Весь его гнів на нещирого брата, котрий позбавив его щастя житя, уступив тепер перед щирим сочувством в его страшній судьбі. Лукія виділа, що єму в очах станули грубі сльози. А коли дійстно демонїчна личність Анатоля зробила на ню проминаючо глубше враженє, то все-таки не чула ся ніколи з такою силою потягнена до него, як в сїй хвили до того простого великодушного чоловіка, котрий хоч уважав себе за зрадженого, то все-таки мав щире сочувство для нещастя тих, котрі его обманули.

— Ти маєш богато знакомих і приятелів між верховодами, Клявде — сказала она. — Може тобі преці удасть ся ще виробити его помилуванє.

— Що можу для него зробити, то певно зроблю. Але мені казали, що вирок видадуть котрогось із найблизших днів а...

Він не міг вже докінчити, бо якийсь пронизуючий крик із жіночих уст перебив єму. Поза ними на сходах, котрими виходило ся на поверх, стояла Зузанна, вимахуючи високо піднятими руками і трясла ся на цілім тілї мов би в сильній горячці. З розмови челядників довідала ся була й она перед тим, що стало ся сеї ночи. А скоро лиш побачила крізь вікно своєї комнатки, що Кльод вертає, злізла на силу сходами в долину, бо знала, що він принесе щось певного о судьбі Анатоля. А тепер вже все довідала ся. І в тій хвили, коли они обоє обернули ся до неї і аж остовпіли з перепудженя, побачивши її вистрашене лице, крикнула она як не своїм голосом:

— Піде під ґійотину![1] А я — я его убила! — і по сих словах впала як нежива на землю.

Кльод заніс зомлілу легку постать без великого труду на гору до її комнатки і післав по лїкаря. Аж до его приходу сидів він разом з Лукією коло постелї недужої, котра тепер не рушала ся і стала зовсім апатична. Але за цілий той досить довгий час не відозвало ся одно до другого анї словом. Кльод сподївав ся кождої хвилї, що з уст Лукії почує імя свого брата; але чекав надармо. Здавало ся, як колиб журба о свою сестру придушила в серци молодої дївчини всяке инше чувство. Порала ся безнастанно около нещасливої. Коли наконець явив ся лїкар і по короткім осмотреню заявив, що тут всяка людска поміч за пізна а завмираюче житє потягне ся що найбільше ще кілька днів, розплакала ся Лукия з превеликого горя таки рісними сльозами.

Від сеї хвилї доглядала она недужу з як

[1]) Ґійотина (guillotine) — машина до відрубуваня голови засудженим на кару смерти. Межи двома стовпами, сполученими в горі поперечкою, суне ся в пазах грубий, тяжкий клец, в котрім знаходить ся скісно вправлений острий ніж. Засудженого на смерть привязують до дошки і кладуть так, щоби карк его прийшов під спадаючий клец, котрого ніж в одній хвили відрізує голову. Винахід тої машини приписують звичайно парискому лікареви д-рови Ґійотенови (Guillotin). Поправді однак він лиш яко член національних зборів піддав дня 10 жовтня 1789 гадку, щоби кару смерти виконувати однаково без ріжниці стану і злочину за помочию якоїсь машини. Саму же машину придумав лїкар др. Ан. Люй, а після его пляну і під его доглядом зладив першу ґійотину париский механік Німець Шмідт.

хати туди. Вкінци президент вихвалив надзвичайно продукциї віденьских співаків, віддаючи пальму першеньства виконаню тирольского хору Tiroler Nachtwache, який підчас концерту просив повторити, а то з тої причини, бо як — висказав ся — Тирольці то героїчний народ, який з пожертвованєм боров ся за свою свободу, а їх Андрій Гофер єсть величною історичною постатию в селяньскім сїрації.

Новинки.

Львів, дня 10-го мая 1907.

— Іменованя. П. Міністер просьвіти іменував: Кароля Штоля учителем музики в мужеский учит. семанариї в Тарнові; Франца Ковьора, заступника учителя музики в учит. семинариї в Заліщиках, учителем музики в тім-же заведеню; Володисл. Шибяка учителем музики в семинариї в Коросні і Адама Чербака провізоричним учителем музики в мужеский учит. семинариї в Старім Санчи. — Краєва рада шкільна іменувала заступниками учителїв: Ів. Стоклосу в польскій ґімназиї в Перемишли, Мих. Балакима в руській ґімназиї в Перемишли і Станислава Пйотровича в ґімназиї в Самборі.

— Висьвячене епископа. В Томину неділю, т. є. дня 12 с. м. відбуде ся в архікатедральній церкві сьв. Юрія торжественне висьвячене Пр. о. Сотера Ортиньского, Чернонаха чина сьв. Василия Вел. на епископа для Русинів в Сполучених Державах при участи всїх трох Владик руских, як також місцевих Владик обох других обрядів. Торжество розпічне ся точно о 9-ій годині рано. Для усуненя можливого натовпу людий вступ до церкви за білєтами, які можна дістати у оо. Василиян на Жовківскім і в канцеляриї парохіяльний у сьв. Юрі.

— Конкурс. Родичі, що хотїли би помістити свої діти в дівочім інститутї сьв. Софії з початком слїдуючого шкільного року, зволять зголосити ся до руского товариства педаґоґічного найдальше до 20 мая, позаяк товариство, відповідно до числа зголошуючих ся, хоче поробити деякі зміни. Зголошене є певного рода зобовязанєм супротив товариства. Місячна оплата виносить 45 корон і 8 корон річно за з'ужите меблїв. Інститутки отримують повне удержане і фахову поміч в науках. Інститут має свій фортепян і містить ся при улици Крижовій ч. 14, пять мінут ходу від рускої школи виділової і учительскої семинариї. Зголошеня належить адресувати: Руске товариство педаґоґічне у Львові, ул. Сикстуска ч. 47.

— Дрібні вісти. З касарнї 95 полку піхоти при ул. Клепарівскій втїк вчера рядовий Іван Кучер, родом з Волї Чорноконецкої, гусятиньского повіта. — Йос. Бахманови, котрий їхав вчера ул. Городецкою, щез з воза пакунок з річами войсковими вартости 600 кор. — В катедральній церкви лат. обр. арештовано вчера Марияна Герасимовича, котрий п-нї Марії Досталь витягнув був з кишені поляреc з сумою 21 кор. — Візник Стефан Ґой їхав вчера так неосторожно, що в'їхав на ул. Городецкій на ліхтарню і зломив єї. — На ул. Турецкій напало трох якихсь мужчин на поліцияна Качиньского та побили его фляшками і камінєм. — Ученик пятої кляси шкіл середних Володислав У. робив в суботу штучні огні і розтирав вибухові материяли так неосторожно, що настав вибух, котрий попарив ему обі руки аж по лікті, лице, а навіть очи. Першої помочи уділила ему поготівля ратункова. — Евгенія Вайцова загубила книжочку каси ощадности на 400 кор. виставлену на імя Ірени Вайц.

— Поправка. В вчтзі до вчерашного фейлетону, де бесїда про якобіньску шапку, надруковано хибно слово „стрімковата“ замість „стіжковата шапка“, що сим поправляємо, хоч впрочім кождий уважний читатель міг здогадати ся, що повисше хибне слово не має ніякого значіня. — Так само баламутно видруковано місцями прізвище Геян — Ґеянта замість Гейнан — Ґейнанта.

— Огнї. З Лїсневич, львівского повіта, доносять нам, що в суботу перед Великоднем вибух там огонь і знищив 11 господарств, між якими 4 були обезпечені в „Днїстрі“ на 4.000 К, 5 в крак. Товаристві на 5.000 К, а 2 необезпечені. Огонь спинено завдяки місцевому „Соколеви“, мимо сильного вітру. — В Ясенівцях (пов. Золочів) згоріло дня 6. с. м. 40 селяньских загород, при чім 10 осіб тяжко попекло ся. Огонь розширив ся з тої причини, що в тім селї нема пожарної сторожи. — На складі дерева М. Коркесової, при ул. Янівскій ч. 8. займила ся вчера около 1 год. в полудне з незвістної причини солома в деревляній буді, призначеній на „канцелярию“ а від того займила ся й сама буда. Сторожа пожарна розібрала буду і залила огонь водою. Шкода виносить около 300 кор. — При ул. Личаківскій ч. 58 займив ся оногди старий дах на комірках положених в подвірю камениці. Заалярмована сторожа пожарна не мала тут майже ніякої роботи а шкода лиш незначна.

— Чиї бики? Два красї бички пригнав вчера поліцай на інспекцию поліциї, котрі лежали собі спокійно на т. зв. Ґубернаторских валах, де їх мабуть полишив властитель думаючи, що були хорі. Бички віддано комісариятови II. части міста.

— Кровавий замах. Жертвою кровавого замаху став ся вчера майже в само полудне п. Мечислав Домічек, властитель складу вудженин при ул. Сикстуській ч. 37 (ріг ул. Словацкого). Якийсь невислїджений доси чоловік підсїв був о годині пів до 12 на Домічека, котрий вийшов був дверми, ведучими до сїний з ресторациї Менашеса в тім самім домі, щоби увійти до свого склепу положеного по другій стороні брами, і пхнув его якимсь острим залїзним знарядом в плечі і втїк з брами без слїду. П. Домічек вчув в першій хвили лиш сильний удар в плечі; коли однак зайшов до склепу і здоймив білу полотняну блюзу, почув біль і побачив сильний уплив крови. Взяв отже зараз дорожку і поїхав до лїкаря, котрий заосмотрив ему тяжку рану і полишив домашному доглядови. Що могло бути причиною того замаху і хто би его допустив ся, п. Домічек не може здогадати ся. О скілько він міг собі запамятати, то злочинець був брунетом і перед доконаним замахом переходжував ся перед склепом. Щастєм для п. Домічека було то, що злочинець не пхнув его прямо в плечі, лиш боком з гори, бо в першім случаю рана була би глубша і могла би була ушкодити легки.

— Зловлені злодії. Жандарм на Клепарові придержав 2 вже кільканайцять разів караних злодіїв львівских, Марияна Каіма і Яна Якова з великим пакунком крадених річий. В пакунку знайдено: 2 подушки, 2 мужескі одіня в кратки, мужескі і дамскі сорочки, капу з ліжка, дві спідниці і богато инших річий. Річи ті разом зі злодіями відставлено до карного суду у Львові.

— Велика крадїж. До помешканя п. Баля, директора Товариства обезпечень приватних урядників при ул. Зиґмунтовскій ч. 11, добули ся злодій крізь отверте в горі віконце і вкрав із спальні лежачі там на нічних столичках золотий мужеский годинник з золотим ланцушком вартости 380 корон, дамский золотий годинник вартости 160 кор., два поляреси, в котрих було 23 корон, золоту обручку і золотий перстінь з сафіром. В хвили, коли пані Баль пробудила ся збуджена шелестом, злодій вилазив вже вікном назад на двір.

— Нещастє з самоїздами. Вчера около 4 год. по полудни їхав самоїзд ч. 882 ул. Собіского так скоро, що сполошили ся конї п

найбільшою і найщирійшою старанностию, хоч Зузанна майже зовсім не відчувала добродійства сего догляду, бо она вже не пізнавала свого окруженя і не знала нічого, що з нею діє ся. Коли не лежала тихо і неповорушно мов би яка мертва, то уста єї мурмотали якісь урвані, несамовиті слова — слова, котрих значіня крім Лукії не міг ніхто розуміти. Бо то були або вияви пристрастної ніжности або якоїсь так само пристрастної ненависти — перериванї иноді окликами розпуки, що були виразом страшного самообжалованя і жалю, який єї мучив. А за кождий раз у всїх тих бесїдах з горячки вертало заєдно імя Анатоля Ґейнанта і виключно коло него крутили ся всї дикі мрії і горячкові прояви умираючої.

Лукія все розуміла. Тепер була она вже певна того, що то єї злощасна сестра виконала погрозу, з якою того вечера дала ся почути. За то, що Анатоль Ґейнан колись давнїйше знехтував єї любов, она пімстила ся на нім, зрадивши его тайну. А хоч єї вчинок був може більше ділом божевільної як зрадженої женщини, то все-таки відчувала Лукія проклятість сего діла з так глубоким, побиваючим соромом, як колиб она була співвиновницею своєї сестри. Не виходила з комнати недужої ані в день ані в ночи, бо ганьба злочину, якого допустила ся Зузанна, позбавила єї відваги показати ся перед людьми. І постановила собі була кріпко покинути на завсїгди сей дім з хвилею, коли би з него винесено тлїнні останки єї сестри. Не так єї власна як вина тої нещасливої зробила єї в єї переконаню недостойною на віки любови Кльода. Того фальшивого підозріня, яке він все ще мав на ню, не могла она розвіяти, не виявивши ему злочину Зузанни. А навіть хоч би й зважила ся на то, то все-таки, як їй здавало ся, впало би серед всяких обставин також і слово, котре би єї на віки з ним розлучило.

Кльод в сих днях лиш рідко показував ся в комнатї Зузанни, щоби звідати ся, як має ся недужа. А не побув нїколи довше як кілька мінут. Але челядники в робітнях на долинї ще рідше его виділи; бо він майже безнастанно ходив, щоби робити всякі, які би лиш дало ся, заходи для ратованя свого брата.

Але хоч і як его впливові знакомі его навидїли, не міг він сим разом всїма своїми просьбами і заклинанями навіть того вдіяти, щоби ему позволено хоч би лиш коротенько поговорити з арештованим, бо то політичним плянам директориї було на руку, щоби тих арештованих з 9. вересня з неумолимою строгостию покарати. Міністер поліциї не таїв ся з тим, що він вже від чотирнайцяти днїв знав як найдокладнїйше все о плянах заговірників від якогось зрадника, котрого імени не хотів сказати. Але він не сказав о тім нічого цїлій директориї, як то було его обовязком, лиш директорови Карнотови, і оба згодили ся були на то, щоби дати довести заговір аж до кінця а відтак одним замахом так его розбити, щоби нагнати страха а рівночасно в очах миролюбивих горожан показати ся новими спасителями вітчини.

Хотїли установити примір. Длятого поставили тих сто трийцять арештованих перед войскову комісию в Тампль [2]) і нарушено навіть закони, щоби їх позбавити оборони. Вна слїдок того засуджено не менше лиш трийцять двох на смерть через застрілене а прочих покарано вивезенєм з краю та вязницею. Дійстного проводиря заговору, посла Друета, хотїли задля его давнїйших „заслуг“ пощадити і дали ему втечи. Але его секретар Анатоль Ґейнан був між засудженими на смерть а з диявольскої лютости лишили его навіть підчас переслуханя в тім переконаню, що то рідний брат его зрадив і що через него стрітила его така судьба.

(Дальше буде).

[2]) Тампль (Temple) — був то величезний будинок а радше кілька будинків при купі: церков, вежа і замок в Парижи, збудований ще в 1212 р. За Филипа Красного служив будинок сей за королївску палату, а пізнїйше належав до лицарского ордера Йоаннітів. Підчас великої французкої революциї зроблено з него вязницю для політичних вязнів. Дня 13 серпня 1792 р. замкнено тут цїлу королївску родину: короля Людвика XVI. на першім поверсї, а его жену, королеву Марию Антоанету і двоє їх дїтий, осьмилїтного сина Людвика (XVII.) та пятнайцятьлїтну доньку Марию Тересу на другім поверсї. Короля стратили відтак ґільотиною дня 21 сїчня 1793, а королеву дня 16 жовтня 1793; тїла їх присипано на кладовищи негашеним вапном. Сина видерли матері ще за житя з рук і віддали до шевця Сімона, котрий так збиткував ся над хлопятком, що нещаслива дитина по двох роках страшної муки померла, а доньку видано Австриї. Тампль в 1811 р. зовсім звалено.

Скалковского, властителя фільварку в Голоску великім, котрими повозив візник Василь Кончак, висланий повозом по лікаря. Коні молоді, жваві пігнали ул. Собіского з такою силою, що візник не міг їх вдержати, аж наконець зачепили задними колесами о стоячий там віз, внаслідок чого повіз розлетів ся на двоє і впав один кінь та зломив ногу; другий кінь з передною частию повоза пігнав дальше в ул. Валову, де єго придержав дозорець дому Фр. Репский. Візник Вас. Кончак подав, що причиною, задля якої коні сполошили ся, була шалена їзда самоїздом, що також потвердили й другі сьвідки. П. Скалковский потерпів значну страту, бо коня зартости кілька сот риньских мусів забрати псярник.

Гіршою катастрофою закінчила ся їзда самоїздом з Реки на відпуст до Терсато. Моторовий з Америки, Герлї, моторовий самоїзду ґр. Гойоша, Прімосіч і льокай Скентлебері забрали без відомости ґр. Гойоша єго самоїзд і в трійку поїхали з Реки на відпуст до Терсато. Самоїздом повозив моторовий Герлї. Коли вертали до Реки (Фіюми), Герлї на дуже сильнім закруті не міг загальмувати самоїзд, як було треба і внаслідок того впав в пропасть 18 метрів глубоку. Герлї згинув на місци; льокай, котрому відтяло обі ноги і роздушило груднук лїть, згинув в дві години по катастрофі а Прімосич дістав потрясеня мозку і має в кількох місцях поломані ноги та одно око вибите.

— **Катастрофа на мори.** В справі катастрофи на пароходї „Порту", про котру була вже телеґрафічна звістка, доносять тепер з Монтевідео (Ураґвай): Катастрофа настала ледви 30 метрів від побережа. Внаслідок переполоху, який настав між пасажирами, кидали ся пасажири до моря в тій надії, що доплив
ть до берега. Але лиш немногим то удало ся а прочі утопили ся. З берега було то все видко і зараз подано поміч. Поліцаї і вояки виратували більше як 50 людий від нехибної смерти. Загалом мало згинути около 100 людий а виратовано около 200. В хвили катастрофи було під покладом около 100 женщин, з котрих лиш дуже мало виратовано.

— **Жіноча месть.** Американьскі жінки уміють постояти за своїми товаришками долі й недолї, як ось показує слїдуюча ориґінальна месть шістнайцяти жінок в Мадїзон Кавнті, недалеко Саріноґфільд в державі Огайо. Якийсь селянин Юрий Ворд збиткував ся нераз над своєю жінкою і бив єї, чим попало, аж остаточно таки замучив єї. Нещаслива померла від побоїв. Щоби заощадити собі видатків, викопав Ворд сам гріб. Коли вертав з похорону, напало на него тіснайцять жінок, задержали єго віз і стали насамперед ганьбити послїдними словами а відтак стягнули з воза і зачали бити новісенькими гарапами, які в тій цїли купили собі в містї, та били доти, аж кров зачала струями ляти ся з Ворда. Але на тім не скінчило ся; они ще принесли були з собою горнець з червоною фарбою і взяли ся єго малювати нею; аж коли єго цїлого помалювали на червоно, позволили єму, щоби вертав домів.

Телеґрами.

Краків 10 мая. Приїхав тут новий комендант корпуса ґен. Маврикий Штайнсберґ.— Арештовано тут якогось Станислава Матусяка, що приїхав з царства польского, котрий намавляв якогось робітника до нападу на касиєра, що мав в суботу виплачувати платню кількасот робітникам занятим при реґуляциї Рудави.

Київ 10 мая. (П. А.) В льокали тутешного офіцирского клюбу два незнані люди напали на касиєра і зрабували 12.000 рублів та втекли.

Москва 10 мая. (П. А.) Вчера відбув ся конґрес монархістичної партиї. По службі Божій відслуженій митрополитом в Успеньскім соборі пішли участники перед памятник Мініна і Пожарского, а звідтам перед палату ґен.-ґубернатора, котрого прошено, щоби вислав телеґраму з чолобитнею до царя. Ґен.-ґубернатор виголосив бесіду, котру принято окликом „Гурра!" на честь царя.

Катаринодар 10 мая. (П. А.) В козацкій громаді Кавказкая якийсь Воробев, котрого видалено з громади стрілив з револьвера до товариша начальника громади і зранив єго. Рівночасно кинено ся до рабунку. Підчас розрухів згинуло 21 людий, що брали участь в рабунках. Богато домів знищено. В цїли заведеня порядку вислано відділ войска.

Каліш 10 мая. Заповіджені збори вибор ців з калиских сторін, перед котрими пос. Парчевский хотів зложити звіт, відкликано з причини заказу власти. В честь Парчевского відбув ся в товаристві музичнім вечерок. На сали був через цїлий вечер комісар поліциї.

Омск 10 мая. З льокалю арештантскої роти по вибитю діри в стели втекло 10 арештантів обжалованих о убийства і рабунки.

Льондон 10 мая. Вчера вечером прибуло тут 200 росийских социялїстів, в тім 6 членів Думи в цїли відбутя конґресу.

Люблина 10 мая. Приклонники народно-поступової партиї намагали ся вчера розбити виборчі збори словіньскої партиї людової. Прийшло до розрухів; вибито також шиби в епіскопскій палаті. Поліция арештувала кількох демонстрантів.

Катанія 10 мая. Від вчера діяльність вулькану на острові Стромболї єсть надзвичайна. Кратер викидає такі величезні стовпи лави, яких там доси ще ніхто не видів.

Москва 10 мая. Отворено тут 12-ий всеросийский Піроґовский з'їзд лїкарів. Прибуло около 1000 лїкарів і 2000 запрошених осіб.

Бердичів 10 мая. Чотирох узброєних людий задержали в білий день віз трамваєвий і зрабували якомусь комісіонерови, що їхав трамваєм, 5000 рублів.

Єлисаветполь 10 мая. Дня 8 с. м. о 2 г. в ночи убито входячого до свого помешканя урядника ґуберньскої комісиї. Убийник втік.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).